

Anys I.

Caldes de Malavella, 31 Gener 1932

Núm. 3

A on anem?

Hi han dugues menes de gent que parlen de les coses d'avui com si no n'haguessin passat mai d'anàlogues i com si mai més n'haguessin de passar. Els uns creuen veurer tots els esdeveniments socials o polítics actuals, senyals ineludibles de propers cataclismes de la humanitat en pès; els altres, per l'altre extrem, hi endevinen inminents i definitives reformes que han de donar al món aquella forma i organització que ells veuen que reclama la societat d'avui i de les quals ells en tenen la fórmula i el secret

Els primers sumits, en un ambient caòtic i desesperat, es miren els altres com a gent distreta i al·lucinada que no s'adona del perill que la volta, talment com aquells qui veien en el cometa de Halley la fi del món no comprenien com els altres s'entretenien en comprar un hort o en sembrar

un camp amb la més gran tranquil·litat. Els segons contempnen despectivament a aquests com a gent inculta i endarrerida, sense ideals ni il·lusions i es creuen els regeneradors del gènere humà que de tants segles els esperava per a redimir-se. Es creuen caminar amb peu segur, els sembla ben ample l'horitzó i ben recte i diàfan el camí que hi porta. Què hi voleu fer! Es l'optimisme, ja veurem si reflexiu o no, de l'home que es té per més viu que els altres i que ha sabut veurer la solució de tots els problemes plantejats als homes per mitjà de la recepció màgica, fins ara ignota, que ell ha posat a la llum del sol.

I nosaltres, en mig d'aquests dos criteris antagònics que si l'un ens sembla esbojarrat no deixem pas de trobar l'altre pobre i estret de pit, no podem pas restar quiets i escèptics

fins a deixar-nos convencer, un cop avorrits, pel que cridi més o pel que sembli tenir la raó No. Nosaltres veiem moltes coses que ells no esmenten i procurem descobrir-hi tota llur importància i tot llur valor per a utilitzar-les com a primises del nostre raonament i deduir-ne allò que necessitem per a concretar el nostre pensament d'una manera justa i a plena satisfacció.

Si la Història no ens digués d'una manera clara i conduntent que els pobles sempre han seguit trajectòries ininterrompudes, encare que sinuoses, en l'evolució de llurs costums i de llurs civilitzacions i que mai una voluntat estranya ha lograt capgirar imperativament les íntimes conviccions que caracterizen l'individualitat i la personalitat de les nacions, no tindriem que fer res més que alçar la vista de la terra que trepitjem, ovirar l'horitzó pels quatre costats i deduir de les vicissituds per que passen tots els pobles del món allò que ha de formar la nostra experiència i ha de servir-nos per a judicar encertadament les corrents d'opinió modernes, amb totes les seves utòpiques originalitats i amb tots els seus sofismes Veuriem, per exemple, que un camvi de règim, encare que s'operi entre dos sistemes oposats o molt distanciats, no vol pas dir que un país entri, d'una manera efectiva, a viurer una nova vida, mireu, sinó, el cas de Portugal que després d'una vintena d'anys de república es trova sota la mateixa opressió dictatorial que patia quan el seu règim era el monàrquic; a l'Amèrica trovariem un cas semblant, el Brasil; i no parlem ja de més de quatre països republicans des del seu naixement, des

de que dibuixaren la seva personalitat que, com l'Argentina, dins d'aquest règim està passant vicissituds i vergonyes semblants o pitjors a les que haguérem de suportar nosaltres durant set anys.

Però no ens acontentem d'analitzar solament fets contemporanis. Llegim la Història i aprenguem les seves lliçons. Es que, per ventura, els pobles han canviat llurs caràcters a cada camvi d'institucions? Es que l'idiosincràcia dels homes ha estat a mercè de les formalitats de la vida social? La història contesta amb una negativa imperiosa a aquestes questions; ens diu, per exemple, que Roma fou sota la monarquia, sota la república i sota l'imperi el mateix poble gran, savi, fort; podien variar profundament les seves institucions més sagrades, però, l'esperit d'aquells titans d'ara fa dos milenis, que fou precisament el que féu possible l'amotllament de les seves formes de govern a les necessitats de cada moment, aquell esperit, repeteixo, es va conservar intacte, immaculat: per a destruir-lo fóu necessari, destruir primer el poble de Roma, i ni així es va poder destruir l'esplèndida civilització llatina que d'ell deriva, ni es vasuplantar el dret immortal d'aquell poble, en gran part, vigent encara

I ara jo pregunto: s'imposarà altra vegada entre nosaltres aquella discreció i aquell seny que ens són tradicionals i que ara semblen esfumarse? Jo estic segur que sí: tenim al davant exemples massa vius i frapants—el d'Alemanya, el d'Austràlia, el d'Anglaterra—per a deixar-nos seduir pels deliris revolucionaris. S'dit moltes ve-

gades que nosaltres anem al darrera de molts països del món civilitzat, desgraciadament hi ha molt de veritat en aquesta afirmació. Però lo que seria encara més sensible fóra que, tot i anant-hi al darrera, no sabessim aprofitar les experiències que ells han fet i fan encara amb les realitats mateixes amb que ens haurem d'afrontar nosaltres i que anessim ensopegant fatalment amb tot allò que ja haguerem pogut salvar amb facilitat després de vistes les cruentes conseqüències que els havien ocasionat.

Nosaltres no fem res nou, no. Lo que passa és que algú potser s'ho ha cregut. Jo convidaria a aquests a que anéssis a patentar llur troballa i ja veurieu com la trobarien registrada de ja fa segles. Ni anem al caos ni anem a la regió dels benaventurats. Som allà on erem. Si hi anirem o no al caos depèn de nosaltres. Jo us asseguro que si obrem com a homes conscients i no com a visionaris i aixelebrats podrem empendre dintre de poc un camí constant i progressiu, a despit dels perills que ens volten, de les convulsions del passat transbalç revolucionari i de l'actual període de desorientació i de destrucció massa llarg per cert.

Però si no parem esment en tants fets que inequívocament ens adverteixen que estem al marge de l'abim i volguéssim jugar-nos el nostre pervindre com qui juga monedes a l'atzar, aleshores no podríem pas donar la culpa de les calamitats que segueixin a ningú més que a nosaltres mateixos; quan en toquéssim les conseqüències ens en podríem remerciar i si més tard ens adonguéssim del nos-

tre error i no hi fóssim a temps per a salvar allò que avui tenim a les nostres mans, seríem responsables davant del món i davant dels nostres fills d'haver destruït amb la nostra inconseqüència i amb la nostra ignorància aquell poble ric i ufanós que ens legaren els nostres avantpassats que amb llur patriotisme i llur esforç feren de la nostra terra aquell país culte, industriós i actiu que triomfava pel seu treball i pel seu seny i que s'imposava amb la seva capacitat per tota la mediterrània, arribant a ésser norma de dret i d'organització als altres pobles ibèrics i a molts dels estrangers.

J. Carrera i Frexe.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Suscripció popular Caldes	trimestre	1	ptes.
Resta d'Espanya	trimes.	1'50	»
»	» semes.	3'00	»
»	» any	6'00	»
Suscripció Protectora	mínim	2'50	
pessetes per trimestre.			

Per anuncis, demanis preus.

Número solt 20 cts

Surt amb diumenges alters

Direcció i administració

CARRER PRIM, 3

BAR CAFE «LA TOYA»

= DE =

JAIME FITÉ

COMIDAS ECONOMICAS

C. Comercio 31 (Frente estación de Francia) (BARCELONA.-Tel. 18981)

Sons d'arpa

L.: ESPLAIS

Cantem la vida
tal com volem que sia ella
sense ombra de mentida,
gentil com el florir d'una pon-
[cella

La veritat pura
sempre ixqui de la boca nostra
ingénua, segura
i segellada amb l'expressió del
[rostre

Que cada fibra
del cor convingui a l'harmonia
de l'Amistat, i vibre
tot éll en caritat dia mes dia

La honesta mare
llohi'l mortal entant' bateguí
el cor com ho fa are
ni de Deu ni la Pàtria mai
[renegui

D'aquesta Santa
Trinitat mai s'oblidi l'home,
ferma sentí la planta
pêl camí que deu dur-lo a l'alta
[Coma

Desde llur cima
rebrà la llum de Saviesa
i encare amb mes estima
tindrà la Veritat i la Bellesa

De Ciencia Infusa
s'anegarà amb delecte l'ànima
i entendrà la confusa
predicció dels estels de la gran
[làmina

Viurà la vida
que'ls dos extrems dels temps
[enllaça
car sols a ella junyida
es la Gloria per qui en gracia
[traspassa

F. Padreny

ESTABLIMENT BALNEARI

VICHY CATALÀ

Aigües termals, bicarbonatades,
alcalines, lítiques i sódiques.

Malalties de l'aparell digestiu,
fetge, artritisme, diabetis, glu-
cosuria. : : : : : : : : : : :

CALDES DE

MALAVELLA

Consolidació de fractures

Dos conceptes del que és la electricitat

La electricitat com a matèria

La electricitat com a matèria és el desplaçament de partícules dels elements que s'hi fan intervenir per a produir-la. Aquestes partícules son tant i tant petites (anomenades electrons) que encare que es fassin arribar a un fenomenal caudal no passa d'ésser fluid o sigui: no adquireixen forma propia i les séves moléculas es separen amb facilitat.

Els elements que s'hi fan intervenir, per a produir-la, son tants i tan variats que tinguen en compte les diverses fórmules que s'ussen per obtenir-la crec que totes les matèries (sólides, líquides, gassoses, animals, vegetals, minerals, naturals i industrials o artificials) tenen posible una o varies combinacions per a convertir-se en productors d'electricitat, ja sigui aquesta extàtica o en equilibri; ja sigui dinàmica o en moviment.

Aquest desplaçament de partícules (electrons) s'obté amb el fregadiç, amb accions químiques, amb la pressió, amb el contacte i cossos vius.

* * *

La electricitat com a economia social

La electricitat com a economia social es l'eix d'una civilització.

El desplaçament de electrons (electricitat) solsament amb les formes que es coneixen que té aplicació: força, llum, aplicació a la medicina, conducció de sons, etz. etz. orienta i imposa junt amb la mecànica (la electricitat

l'ànima; la mecànica el cos) la necessitat de estructurar una nova civilització a través de totes les resistències que l'hi posa la Societat edificada amb els elements que disposava la Humanitat abans de conèixer a ella.

De totes maneres la electricitat no és cap misteri a pesar de que te molts secrets per a revelar-nos.

Pelai Casanoves

Cassà de la Selva.

El primer plor de la Verge Mare

SONET

La Verge ve del Temple amb son Espós
duent a braç llur Infantó Diví
a qui mira i abraça Ella com si
vullàs entrar-lo a son Cor amorós

¡Oh, quant punyent li ha estat i dolorós
ço que de boca de Simeó Ella oí
que ni un sol mot modula pel camí
ni'l gai florir no mira de les flors!

Sola en la cambra amb el seu fill formós
desfoga'l seu gran Cor amb frenesí
car a son Déu amb rostre llagrimós
demana-li ésser sola en el sufrí...

I riu, bo-i-dormidet, l'Infant graciós,
perquè Ell, content, pel mon vol so
[morí.....

R. Tolosa Padreny

CASA REI

GRAN ASSORTIMENT DE

NOVITATS PER A SENYORA

PROGRES, 25.

GIRONA

Tasca a fer

Sofreix actualment tot el món en general, i Catalunya, d'una manera particular, els afectes del trasbalsament que produí la Gran Guerra, i que estan agreujats, encara més, d'una manera alarmant, per aquesta rauxa de la gent—uns inconscienment i d'altres per fer l'esnob—per a volguer-nos dur el que ells en diuen el paradís rus o comunista.

Tots sabem, encara que molts no vulguin o no s'atreixeixin a dir-ho, la veritable situació de Rússia, en la que la nota més predominant és la espantosa misèria i un verdader esclavatge dels obrers, igual o pitjor al que hi havia en les èpoques més remotes de la civilització.

Aquí a Catalunya, també en sofrim desgraciadament les conseqüències. Aquí i a tot arreu, tothom és preguntat, on anem?

El fantasma que tenim davant nos-

tre, verdaderament ens ha d'espantar, però no per a que ens acorvardim i defugim de fer quelcom per oposar-nos-hi. Aquesta és, doncs, la necessitat que te tothom, no sols els partits d'una manera colectiva, sinó també, els ciutadans d'una manera individual; tots, exclusivament, tots, hem de fer el possible, i fins i tot l'impossible, per a tornar a l'humanitat al camí que li correspon, fent-la progressar, però no per mitjà de revolucions, que a la fi no son mes que convulsions per a fer-la retrocedir, sinó d'una manera evolutiva que és la verdadera i única revolució, car sols així, el nou edifici es basteix sobre bases incommovibles.

Tothom, com hem dit avans, però sobretot la joventut, ha de preocupar-se de l'actual moment, per a fer front a aquella convulsió revolucionària, i preparar la revolució constructiva que és la que s'imposa.

Jaume Martí d'Andrés

«Agua Imperial»

de Caldes de Malavella

Aigua gassosa natural, Bicarbonatada, Clorurada
Sòdica, Litínica i Radiactiva

Eficacíssima en les afeccions del VENTRELL,
BUDELLS, FETGE, RONYONS, DIABETIS
∴ GOTA I ARTRITISME ∴

Despatx: Duc de la Victòria, 12-BARCELONA. — TELEFON 17651

Retalls de premsa

Inscribim un editorial de «*El Diari de Mataró*» «*Un plany i un Aler-ta!*»

No és hora de blasmes, ni de cercar pal·liatius o derivatius a les con-teses polítiques plantejades. El cas és que hi ha molta política, però per ara, sembla que l'esperit de catalanitat que ha informat d'una manera intensa, pregona, els nostres moviments col·lectius de poble que es retroba, estigui colgat per altres interessos més parti-cularistes, menys totals, que el que caldria a un poble davant del retorn decisiu que l'aprovació, la limitació, o la negació de l'Estatut per Catalu-nya comporta. Tothom parla de dretes i esquerres i la major part de l'ense-nyament públic i privat es dona gai-rebé tot en una parla que no és la nostra, amb tot i que tenim drets re-coneguts per a fer-ho altrament. Tot-hom es preocupa de preparar les elec-cions que han de seguir a l'aprovació de l'Estatut i l'Estatut encara no està aprovat. La fulla de pi ens tapa l'ar-bre i l'arbre ens tapa el bosc.

Després de vuit mesos d'estar pro-clamada la República encara no sabem ni quan es discutirà l'Estatut. Durant tot aquest temps el Govern Central s'ha anat consolidant, la situació polí-tica madrilenya ha fet una tasca que, estant-hi conforme o no, hom no pot menys que reconèixer com és eficaç i positiva. La República, com a forma de Govern, és acatada amb alegria o a contracor per tots. La Constitució ja és terminada, el president de la Re-pública elegit, un reguitzell de dispo-sicions ja han fet el seu fet. I men-trestant, el temps d'excepció que ha-

vem passat a Catalunya res s'ha fet perquè esdevinguessin fets consumats els drets ja aconseguits pels quals al-tres temps tant i tant havem lluitat.

Cal, doncs, estar alerta. No dei-xem passar sense com va ni com costa aquest moments decisius pel pervenir de la nostra terra. A Catalunya encara hi ha molta feina a fer: no està, ni de bon tros, tan catalanitzada com vol-dria. I això és en aquests moments el que ens hauria d'ensamblar com una pinya compacta.

Política? Sí: Lluita d'ideologies? No cal dubtar-ho. Per això, un cop tinguem l'Estatut aprovat. A Madrid són gats vells i de pell curtida en aquests tripijocs. Ací, sense tenir la sensació del perill que correm, ens deixem endur per un optimisme cofoi, com si ja tinguéssim l'Estatut en mar-xa anys ha.

Cal, però, anar molt en compte; no fos cas que, com els conills de la falla, tot discutint, discutint, ens tro-béssim caçats sense saber com, ni de quina manera. I llavors, les exclama-cions i amenaces tartarinesques sorti-rien, a ben segur, de la boca dels que no han sabut, ara, en aquestes hores culminants defensar Catalunya. I a ben segur també, que amb aquestes exclamacions i amenaces bastirien llur plataforma política, amb la major despreocupació del món.

E. D. de T.

De «*El Matí*»

L'HOME NEUTRE

Les esglésies són cremades, les lleis exilien els religiosos i mireu d'in-validar la clerecia, les creences són perseguides i les nícieses espiritis-

tes amb les insanitats nudistes són afavorides en l'ensenyament i revestides ridículament amb el nom de ciència; els sectaris tornen les biblioteques i escoles en instrument de llur tendència i partit... Però el senyor neutre no hi dóna cap importància, no vol oposar-s'hi. El dia de les eleccions encara votarà pel neutre més neutre, per un neutre que sàpiga difondre a l'aire essències soporíferes.

Hi ha la immoralitat a la via pública, en els espectacles i arriba a dur-se a les escoles. La gent pensa en l'esdevenir del país: un país corromput ha d'ésser feble. Veiem la pàtria envilida. L'energía de la decència pública, del seny, del sentiment patriòtic, s'opsoa a la hipocresía del mal que s'estén com una gangrena... I al marge hi ha l'home neutre que va murmurant que exagereu i demana tirar-hi terra a sobre i que no sigui torbada la pau de la gent que fa el mal de bona fe. Què se li en dóna a l'home neutre de l'honestedat de les joves, de la sagrada innocència dels infants, de la sana alegria de l'adolescència?

A les escoles, en els llibres, des de la premsa diària, la gent disputa sobre els principis fonamentals de la política, de la societat, de la religió... Tothom entra a la disputa, tothom veu les conseqüències que pot tenir la victòria d'uns principis, el desprestigi d'uns altres... Tothom, no. Al marge hi ha l'home neutre que se'n riu, escèptic.

Hi ha els conflictes obrers, el país encensament dividit, tota forma d'autoritat i de govern burlada, subvertida, assassinats al carrer, vagues cada dia, la misèria avança país endins, ombro-

sa... I heus ací que al marge de tot això hi ha l'home neutre que no en sap ni en vol saber res. No vol saber qui té raó en la lluita, ni qui té culpa. No en vol saber les causes. No vol fer res, no vol pensar res. I si les espurnes de la lluita el socarrimen o l'escaliven una mica aleshores s'alça, és trasmuda. Us creieu que el senyor neutre surt de la seva morbositat passiva, i li demaneu què té, què pensa... No té més que un enrabiament com de bèstia irritada. No pensa res, no vol res més que un retorn a la seva neutralitat vegetativa.

Josep Maria Capdevila

— Quan serem vells —

Quan serem vells, ma dolça amada,
doncs què farem en aquest món?
Sense il·lusions, sense volada
caminarem, però vers on?

No hi haurà el goigs ni el riure d'ara
ni folls xisclets ni hermosos cants:
plena de solcs tindrem la cara,
vençuts els peus, ertes les mans...

Tu no seràs, com ets, formosa;
jo no seré, com soc, galàn:
la joventut, per sempre fosa
recordarem d'amor parlant

Si tenim fills en nostra vida,
potsé ens daran l'agror del fel;
si no en tenim, sempre marcida
veurem la flor del nostre anhel.

I essent jó vell i essent tú volla,
doncs, què farem en nostre hivern?
No temis pas, que fent parella
junts marxarem al somni etern.

Rafel Vilà Barnila.

Agricolari

De l'alimentació als grups avícoles. — Amb el sistema de llivertat i els normals pinsos de segon s'ha comprovat que cada 25 gallines fan només quatre o cinc ous diaris, mentres que, amb ordi, farina de peix i altres substàncies concentrades, igual quantitat de gallines produeixen un mínim de dotze ous cada dia.

De les gallines ponedores i el període de incubació. — A l'estiu se les hi deu donar una racció diària de blat i sivada o morenc en la quantitat de 125 gr. i a l'hivern qu'estan més tencades 5 grams o 6 de carn dissecada.

La durada de la incubació d'ous es com segueix.

De gallina	21 dies.
D'Indies	28 »
D'oca	28 »

DE LA SALUT DE LES AUS

Es el fetge regulador de les funcions orgàniques que produeix de vegades certs elements a la sang i de vegades als budells.

En aquest darrer cas actua la bilis que, retinguda a la borsa del fetge, realitza una funció antisèptica.

La carn, les llegums, el pa i l'oli, contribuïxen com excitants del dit òrgan.

Un funcionament anormal en aquest produeix, per el pas del fel a la sang, perillosos desordres biològics qu'hom precisa corretgir en les causes ocasionals de tals desarregles les quals porten conseqüències desagra-

BALNEARIO SOLER

CALDAS DE MALAVELLA (Provincia de Gerona)

AGUAS TERMALES, BICARBONATADAS, ALCALINAS,
LITICAS, CLORURADAS, SODICAS

Muy radio activas

DECLARADAS DE UTILIDAD PUBLICA EL AÑO 1845

Temporada oficial, 1 de Mayo-31 de Diciembre

INDICACIONES: Estómago, intestinos, hígado, bazo, riñones, dispepsias hiperclorhidricos i atónicas, congestión hepática, infartos y catarros de las vías biliares, litiasis hepática y renal. En todas las formas del artritismo, en el reumático articular. nervioso y viscenal, gota y diabetes

AGUA CORRIENTE—LUZ ELECTRICA

Coche del Balneario a la llegada de todos los trenes—Teléfono 415 de la Red de Gerona en combinación de la interurbana

Dirección telegráfica y telefónica—SOLER—TELEFONO—GERONA

dables Un excésiu desenvolupament del fetge obeeix a un règim defectiu en l'alimentació: generalment procedeix de raccions riques en excitants, grasses i condiments que a vegades hom barreja per ignorància amb l'afany d'augment d'ous.

Les alteracions del fetge poden portar, si es provoquen, l'augment del coeficient de malalties en les aus, hi ha vegades no son provocades, si no qu'obeeixen a la manca de verdura en els pinsos; a un mal allotjament d'elles; a un excés d'humitat, etc

Donar-les-hi verdures es suministrar-les-hi vitamines i fer-les-hi funcionar regularment el fetge, amb el qual hom logra que el organisme de elles es desenvolupi normalment.

Interessa que en les raccions hi domini blat i verdura doncs de no fer ho així donaria lloc a que molta aviram morís o enflaquissen d'estar recloses.

HISTÓRICH

Hi havia en cert manicomi
un subdiaca alienat
La mania que'll tenia
no era de boig rematat
Ja feia temps que hi estava,
i cada dia mes mans;
a l'Església de vegades
ajudava al capellà
El feren fer de subdiaca
en certa festivitat
i quant al cantar al Gloria
els ministres de l'Altar
s'assentaren, el subdiaca
digué al celebrant: La faig?
El celebrant va callar-se
«La faig?» insistí ell mes alt

—Però que vols fer? Calla home—
En això'l gloria finà

Vingué'l Credo, i assentantse,
com de costum sempre's fa
al celebrant el pobre home
pregunta de nou: La faig?

—Però calla—va respondreli
amorós el celebrant—

Insisteix el subdiaca
repetintli el tarannà:

—La faig? La faig?—

—Home fesla!

li contesta'l capellà
distret, sense pensar que fora,
i el subdiaca s'en anà
vestit amb l'alba dalmàtica
al bell mig d'aquell altar
i posant les mans a terra
i'l cap a terra apretant
va fer una tamborella
com les que'n la platja hom fa
pro revestit com anava
va fer una gracia gran
a seure's on li tocava
ell un cop dret s'n va anar
i al celebrant així deia

—Ja la som feta. ¿Que tal?

R. T. P.

FORN I PASTISSERIA DE Pere Quintana

El-laboració diària de les especialitats
de la casa, s'envien les comandes per
mitjà dels Recaders.

SANTA MARIA Núm. 22

CALDES DE MALAVELLA (Girona)

*L'anunci és un concellé
que a tot comerciant vol bé*

Cassos i cosses

L'important per un sord es poder oir. L'útil i antiestètic aparell acústic, ha fets molts i grans serveis; ara, en l'època de la radio, els auriculars permeten als no sords del tot oir les melodies que van i venen pels aires

I sabem que s'està treballant de valent en quelcom novíssim, quelcom que permetrà que'ls absolutaments sords sentin... però no amb les orelles.

El professor Bedeu, de la Universitat americana Cornell, acaba de inventar un procediment quals oides seran... les dents. Tal com sona, si senyors.

Sense anar en detalls de tècnica, l'aparell consisteix en un bastó de fus-

ta brunyida, que's subjecta amb les dents i està en comunicació, per mitjà d'un fil de coure, amb un aparell de radio. Sis sords del tot han oit, segons afermen, la música radiada, essent això degut a que de les dents les vibracions musicals pasen instantàniament al cervell, sentir amb les dents! Qui ho podia pensar?

Quan això siga un fet els sords si que paladejaran bé la música. Ara se ens ocorreix fer una senzilla pregunta. Si les audicions de radio son en les hores de menjar, que menjaran amb les orelles? D'ésser així deurà ésser per mitjà d'un aparell que per cert ja fa molts anys que està inventat... l'embut de fer butifarres, entatxonant-les-hi.

MONSA

AGUA SANT NARCIS

DE

CALDAS DE MALAVELLA

Alcalina, bicarbonatada. sódica, muy carbónica especial para embotellamiento.

Higado Estómago Riñones Diabetes Artritis

PEDIDOS AL POR MAYOR, A

D. José L. de Martí Rocafort

CANUDA 26 BARCELONA o al mismo manantial

Rialletes

Del temps de la Exposició

En el Tramvia

Una bona dona trobant-se a Barcelona pujà a un tramvia de Circumvelació.

A l'ésser al portal de Sant Antoni crida'l cobrador «Sant Antoni!»

Al oir aqueix crit aquella bona dona es gira mirant a tort i a dret exclamant:

—Ai! deu haver caigut algun animal, pobret!—

En un altre tramvia.

Passa'l cobrador a cobrar als passatgers i un d'aquestos diu:

—Antonio López—(fent referència a la plaça de dit nom) paga i reb el corresponent bitllet, i al dirigir-se'l cobrador al passatger del costat d'aquell diu aquest:

—Josep Rius—

F. Font Miralles

METGE=CIRURGIÀ

Malalties de l'aparell digestiu

∴ i nutrició ∴

MEDICINA GENERAL

Raigs X—Radios copies i Raïografies.—Telefon 15

LLAGOSTERA (GIRONA)

: Comarcals :

Han correspós a nostra cordial salutació «El diari de Mataró», «La Gazeta de Vich», «Avant» de Cervera, «El Bisbalenc» de La Bisbal, i «La Sagarra» de Sta. Coloma de Queralt. Als quals els ho agraim quedant sentat l'intercamvi.

—La colecta per la clerecia efectuada el dia 17 del corrent mes de Gener en la Parroquial d'ací Caldes han recullit 108'50 pessetes. El digne senyor Rector a l'assabantar-ne'l propassat diumenge, als feligresos els ho agrai de cor.

Aplec de Sant Sebastià.

Amb tot i ésser el dia rufol y pluviscós l'aplec que cada any se celebra'l dia 20, festivitat del San Martre, es vegè concorregut.

—S'adverteix als propietaris d'estacions radio-receptores l'obligació de proveirse de la llicencia. Els contraventors d'aquesta disposició incorriràn en les faltes que determina la R. O. de Desembre 1929 «Gasetta» n.º 341.

—Santa Coloma de Farnés.—Festa del Peregrí de Tossa.—La Novena que l'església d'aquesta ciutat dedicà a Sant Sebastià, es veié molt concorreguda. Cada dia l'església es veié plena de gom a gom.

El dia 20, després d'haver estat concorreguts en gran manera els actes religiosos del matí, a primeres hores de la tarda, tota la ciutat endiumenjada, es preparà per a rebre amb la solemnitat de cada any el mandatari de Tossa qui, abillat amb la tradicional indumentària dels peregrins, ve a retre homenatge d'acció de gràcies al gloriós Soldat-Màrtir, pel favor d'ha-

ver-los salvat d'una gran malura contagiosa. Es una de les tradicions més belles de la nostra comarca selvatana i que té caires de fonda pietat com és el fet que el Pare Peregrí i tots els acompanyants, que alguns anys arriben a setanta, facin la caminada havent confessat i combregat i que durant el camí resin dues vegades el Rosari enter.

Es també molt notable el fet que durant cinc segles s'ha vingut realitzant aquest acte piados sense que hi hagi record d'haver-se suspès cap any, maglrat la distància de quaranta quilòmetres.

*Comerciant que no anuncia
no's deu queixar si no ven
Palesarà que ho entén
qui s'anuncia cada dia*

AVIS

Fem avinent als col·laboradors expontanis que'ns vulguin honrar amb els treballs llurs, ja literaris, ja científics, ja de crònica, se serveixin fer-ho sempre'n quartilles enviant-nos-les escrites d'una sola cara i ensem amb la lletra com mes clara millor, dintre sobre escrit *obert* amb segell de dos céntims posant abans de l'adresa ORIGINAL D'IMPREMTA sobretot no tenquin o clougin'l sobre car allavors el franqueix hauria d'esser de TRENTA CENTIMS!

*Tot aquell que comercia
deurà convenir-li vendre;
però no ho sabrà ben entendre
si ell aci no s'anuncia.*

GRAN ESTABLECIMIENTO

= EN =

CALDAS DE MALAVELLA

MEDALLA DE ORO

Exposición Universal

BARCELONA 1888

Balneario PRATS

Cocina especial para los sometidos a régimen
Servicio de cocina esmerado—Mesa redonda.
Billar—Capilla—Servicios de preferencia—Galerías de baño—Salas de ducha—Teléfono

:—: ACCIÓN Y APLICACIONES :—:

Facilita y estimula las funciones del tubo digestivo. Cura sobre todo las *dispepsias* (digestiones pesadas). *asfricción* habitual de vientre (estreñimiento), los infartos del hígado y del bazo, y los pequeños cálculos o piedras del hígado o del riñón. Su uso diario en bebida es indispensable a todos los enfermos cuyo estómago digiere penosamente (atonía gástrica, acidez, ardores (*cor agre*), etc. Tómense unos tres vasos diarios sola o mezclada con vino o cerveza.

emporada oficial

DE 1 DE MAYO A 31 DE OCTUBRE

SUGGESTIONS

L'imperatiu del saber culte.

El planeta ha vist nèixer, viure i morir molts pobles damunt de la seva epidermis ingen,, però cap no n'hi ha hagut que ens ofereixi una pauta vital idèntica a una altra anterior o posterior. Tot és nèixer, tot és morir. Però ni Roma neix com Babilònie ni l'imperi napoleònic mor com l'imperi de Gengis-Kahn. La història de les civilitzacions és un cúmulo de preguntes contestades de distinta manera, moltes no contestades. La humanitat malda per a obtenir una esquema de on pengi cada coneixement. En cada latitud hi ha una ambició nova dirigida al mateix fi. Els pobles senten enyorança de futur.

No tots els homes, però reaccionen de la mateixa manera davant dels múltiples problemes que la vida ofereix.

Per l'ignorant no hi ha problemes, Per éll el *com?* i el *perquè?* no existeixen: tot està resolt. D'aquí el seu vell atreviment.

L'home que cerca afanyosament el saber culte i l'ignorància coneguda és l'home selecte que amb el bisturí de la seva intel·ligència ha penetrat en aquell *saber del no saber* de Sòcrates. Aquest home s'ha servit de la ciència. Ha intentat determinar les característiques que ha de presentar aqueixa per a poder assegurar-se de la fórmula científica amb els fenòmens a que fa referència.

L'imperatiu del saber culte fa a-

tençar l'home a la veritat de tot ço que és. La suprema inquietud humana és cercar un raig de llum que tingui el poder d'il·luminar la fosca del desconegut.

Com aquell home del desert, que després de portar hores i hores de camí sent la necessitat imperiosa de l'oasi, així el pobre home cansat de veure incògnites invoca la veritat de tot ço existent.

Els nostres sentits sofreixen freqüents il·lusions i al·lucinacions. Tan equivocats està el pobre home que creu tenir l'oasi a dos kilòmetres i està a mil, com el que creu posseir la veritat de l'ésser que viu a l'infinit.

Les incògnites subsisteixen d'una faiso insistents i a l'ensem agressiva. L'esperit de l'investigador que te plena consciència d'una trista ignorància, està tens vers el problema. La densa boira de l'ignorància, però, fa acotar la testa orgullosa de l'home que s'ha rebel·lat contra el cel oblidant-se que tocava de peus a terra. El savi que ha pujat incomparablement més amunt de la massa té una fita a la trajectòria guanyada amb el seu intel·lecte. Ha de traspasar confessant l'insuficiència de nostres qualitats intuïtives i els enganys de les percepcions dels nostres sentits. La necessitat que tenim dels formulismes prova la feblesa i limitació humanes.

Una generació, però, esborra les petjades d'una altra. Al desengany de un segle el substitueix l'optimisme

d'un de nou. I així l'espècie humana— com les ones d'una mar revolta —topa i torna a topar en la roca tellada de la vida on l'orgull indomable, com l'ona, amb un res es desfà.

L'home lluita amb les forces naturals. En la lluite i té l'alternativa de l'victòria i del fracàs. Si alguna convicció arriba a tenir, procura perpetuar-la trameten-la a un altre home verbalment o per escrit. I no varia son valor fins que noves i contràries experiències la desmenteixen. Recordi's el cas de la teoria de Ptolomeu: hom la tingué per verdadera fins que Copèrnic oposà sa nova concepció confirmada pels treballs de Newton. Llavors ja no fou el sol el que es movia entorn la fixesa de la terra sinó tot al contrari. La relativitat dels coneixements humans ha d'èsser fins la consumació dels segles el postulat imprescindible. La vida l'home la sent i la viu més que no pas la comprén.

J. M. Guix i Sugranyes

Barcelona, Novembre 1931

Tu patró qu'has abusat
del suor del proletari
contempla el cruent calvari
on puja-hi la humanitat.
L'or a tu t'ha esclavitzat
i l'orgull t'ha ensuperbit
i la veu has desoït,
essent tant clara i certera,
dels successors de Sant Pere
tot quan passa ells ho han predit:
i pitjor després t'espera.

T. P.

La nostra crida

— — —

Als homes esciens, als prosistes, als poetes que vejen amb bons ulls la nostra bona voluntat, ens honrem en participar-los-hi que'ns plaurà moltíssim la llur col-laboració ja en el terreny de les ciències com en el de les arts oferint-los-hi desde are, i ben desinteresadament les planes del nostre puinzenal per la llur divulgació i propagació dels fruits del saber llur i dels ideals i de llurs expansions literaries.

LA REDACCIO

GRAN TINTORERIA DE
EDUARDO CLOTA

SANTA COLOMA DE FARNES

SUCURSAL Núm. 1

CALDES DE MALAVELLA

Carrer Prim 3 (Prop l'Estanc) ==

CASA TOLOSA ==

Tots els homes som germans, i per tant devem tenir-nos-hi í estimar-nos com a tals i sols així posarem en en pràctica i en acció la verdadera fraternitat que vol dir germanó car la radical *frater* de aqueixa paraula es llatina i vol dir germà.

R

«Convenen corresponsals en els pobles de la comarca de la Selva.»

Correspondència

R. V. B. — Arbucies — Gràcia per la marcé dels vostres escrits els quals anirem inserint seguidament.

V Hem llegit vostre poema: «La honra es mes que la vida», tota vegada que aquella pentany a l'ànima. Diu molt bé Calderón de la Barca en la seva obra cabdal «El Alcalde de Zalamea» que «El honor es patrimonio del alma, y el alma sólo es de Dios»

Per salvar l'honra devem, si es menester, donar la vida, però per salvar la vida no devem mai sacrificar l'honra. Per lo tant aqueixa tessi va contra la sana moral qu'és el fonament bàsic de la societat. Avui que la moral malhauradament està per terra, mirem de treballar per aixecar-la; no l'embrutim la societat que prou i massa que ho està. Donem-li exemples que l'estimulin a la societat, i que la dignifiquin. Aquesta i no altre es la missió del poeta, del vertader poeta.

Oimes que la esterilitat que vos argumenteu no prové d'ella ni es aquesta raó de lògica ni filosoficament parlant de que l'home pugui assolir el ple coneixement del cas, per parlar en la certesa que parla'l pare en el darrer vers anterior a l'avan-última esparsa del cant IV.

Soc consecuent en les més ideologies i sincer en les meves creencies, simés que la noblesa de l'amistat vostra de no ser-ho m'hi obligaria, i per consegüent dec dir-vos que això

pot perjudicar-vos moralment i més en la vostra edat.

Quan tingeu cabells blancs probablement ha veureu com jo ho veig.

Els versos ben construïts i en forma clàssica llàstima no sien ells emprats en millor subjecte.

La verité avant tout que deia un savi francès.

Queden lletres per contestar.

EL CARTER NOU

SASTRERIA DE EDUARD BERTRAND

Caldes de Malavella

Mirem sempre per que no ens manqui el seny, car éll es el regulador de l'home i meditem amb la serenor del clar judici sempre i abans de fer tot quan ens vingui en ganes de fer i en totes i en cada una de les nostres accions s'hi veurà el domini del menys comú dels sentits de l'home: el sentit comú.

=

No tothom que deu comprar
sab on més li convé anar.
Per ço el comercian estut
deu fé anuncis resolut.